

ΑΡΘΡΟ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Μια αληθινή ιστορία

Στο θάλαμο Νοσοκομείου της Αθήνας, νοσηλεύονταν ο κ. Ξ. Π. με ακρωτηριασμένο το ένα πόδι. Καταγόταν από την Κωνσταντινούπολη.

Ευγενής, αθόρυβος, διόλου απαιτητικός και πολύ σεμνός. Στο κρεβάτι 3 του θαλάμου 301, δεν ενοχλούσε, δεν ζητούσε, δεν χτυπούσε το κουδούνι (αν και δεν είχε συγγενείς) μόνο περίμενε, περίμενε τον γιατρό, το νοσηλευτή, περίμενε αυτόν που θα του άπλωνε χέρι βοήθειας.

Στο συγκεκριμένο Νοσοκομείο εκπαιδεύονταν φοιτητές της νοσηλευτικής. Ευαίσθητοι, ενθουσιώδεις αρκετά από το νεαρόν της ηλικίας, αδιάβλητοι και έξω από το σύστημα που σε αφομοιώνει. Έμπαιναν στο θάλαμο να προσφέρουν φροντίδα σε όλους και στον κ. Ξ. Π. Τους φοιτητές συνόδευε η καθηγήτριά τους. Όλοι είχαν «περίσσειμα καρδιάς» και το διέθεταν στους ασθενείς, ιδιαίτερα όμως στον κ. Ξ. ο οποίος, όπως προαναφέρθηκε, δεν είχε βοήθεια από συγγενικά πρόσωπα. Οι φοιτητές έμεναν στο συγκεκριμένο θάλαμο ώρα πολύ και όταν είχαν ελεύθερο χρόνο ξανάρχονταν για να μιλήσουν, για να ακούσουν, για να επικοινωνήσουν. Ο κ. Ξ.

όμως τους κέρδιζε κάθε φορά με την ευγένεια που διέθετε και το κάτι διαφορετικό που σε αφόπλιζε και σε έκανε να σταθείς, να δώσεις αλλά και να πάρεις πολλά. Οι νέοι φοιτητές έδιναν με απλοχεριά κάθε μέρα, περισσότερα απ' ότι μπορούσαν, δημιουργώντας κλίμα άνεσης και εμπιστοσύνης.

Αυτή η προσφορά συνεχίζονταν για μέρες, όταν μια από αυτές, ένα συνηθισμένο κατά τα άλλα πρωινό και την ώρα της πρωινής φροντίδας ο κ. Ξ. μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων, στηριζόμενος στο δεκανίκι του σηκώθηκε από το κρεβάτι, έσκυψε και ακούμπησε το πρόσωπό του στο παπούτσι της καθηγήτριας. Το κλίμα βαρύ, η συγκίνηση όλων μεγάλη κανείς δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη, το γεγονός

ξεπερνούσε τους πάντες. Τα πόδια καρφωμένα στο πάτωμα και τα μάτια στο άπειρο. Μετά από λίγα λεπτά που ήταν αιώνας ο ασθενής πρόφερε ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ για την αγάπη, ευχαριστώ για το χρόνο που μου διαθέτετε, ευχαριστώ για όλα και γι' αυτά που δεν βρίσκω λέξεις να εκφράσω.

Το γεγονός μου το διηγήθηκε νοσηλεύτρια που το έζησε. Προσπάθησα να το μεταφέρω όσο μπορούσα με ακρίβεια χωρίς να προσθέσω ή να αφαιρέσω κάτι. Γιατί το έγραψα; Απλά θέλησα να σας κάνω κοινωνούς αυτού του σπάνιου γεγονότος.

Στις μέρες μας που η Νοσηλευτική βρίσκει σιγά-σιγά την ταυτότητά της και όλοι προσπαθούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο. Όταν υπάρχουν πολλοί με μεταπτυχιακούς τίτλους και όντως αξιόλογες σπουδές στην Ελλάδα και έξω από αυτή. Στην εποχή που η έρευνα ανθεί και οι δημοσιεύσεις κατακλύζουν τον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο, ΑΝΑΡΩΤΙΕΜΑΙ αν αυτή η επιστημονική μας εξέλιξη συμβαδίζει και με καλύτερη φροντίδα... Αυτή η πρόοδος μας βρίσκει δίπλα στο κρεβάτι του πάσχοντα; Ειλικρινά δεν μπορώ να δώσω μια απάντηση. Κάθε μέρα, από τα μέσα ενημέρωσης, προβάλλονται παράπονα. Εξέλιπε άραγε η ανθρωπιά, η προσφορά, η θυσία; Δεν θα ήθελα να παραδεχθώ κάτι τέτοιο.

Θα ήθελα να «Υπερπερισεύει η χάρις» στους δύσκολους και απαιτητικούς καιρούς μας.

Γεγονότα σαν αυτό που μου περιέγραψαν μπορεί να υπάρχουν και στις μέρες μας και να μη τα γνωρίζουμε. Πρέπει όμως να μας προβληματίσει, πάντα υπάρχει περιθώριο να γινόμαστε καλύτεροι.

Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι δύναμή μας είναι η γνώση η οποία αποδεικνύεται τυπικά και ουσιαστικά. Η αύξηση της γνώσης όμως πρέπει να συνοδεύετε και από καλύτερες παροχές φροντίδας.

Η Νοσηλευτική είναι λειτούργημα διακονίας στον άνθρωπο, είναι όμως και ένα επάγγελμα το οποίο ζητά τον δικό του χώρο, αυτόν που δικαιούται μέσα στις επιστήμες υγείας. Η πολιτεία μπορεί να κάνει περισσότερο, να δώσει ευκαιρίες σε όλους τους νοσηλευτές. Συνθήκες εργασίας που θα διευκολύνουν. Αναλαμβάνοντας ο καθένας την ευθύνη του όλοι μαζί μπορούμε να ζήσουμε μοναδικές στιγμές προσφοράς και ικανοποίησης. Αξίζει να γνωρίζουμε πως πάνω από τους τίτλους και τα πτυχία υπάρχει ο άνθρωπος, ας ανοιχτούμε σ' αυτό και ας χωρέσουμε όλους μέσα μας.

Χριστίνα Μαρβάκη

Διευθύντρια Σύνταξης